

מאוצרות
לקוטי
שיחות

שלה SHELACH

SELECTIONS FROM
LIKKUTEI
SICHOS

INSIGHTS INTO THE WEEKLY PARSHA
BY THE LUBAVITCHER REBBE

SHELACH II | שלח ב

LIKKUTEI SICHOS, VOLUME 23, P. 92FF.

Adapted from a *Sichah* delivered on *Shabbos Parshas Shelach*, 5733 (1973)

Introduction

In Judaism, there is a dynamic interplay between making a commitment to G-d and His commandments that transcends reason and serving Him with our minds and using them to guide our conduct. At times, the emphasis is on faith and following His laws with absolute trust, no matter what our minds dictate. At other times, the emphasis is on using our own powers of discernment to determine which choices are best.

Each approach has its own distinct advantage. When our service is motivated by faith, we step above ourselves and our human limitations and relate to G-d wholeheartedly, without the restraints our minds place upon us. But there are also advantages to employing our own thought processes in His service, because doing so is more closely related to the goal of making a dwelling for Him in this material world.

When our service focuses on faith that transcends ourselves, our “selves” – that part of our beings that relates to this material world – are not fully involved. Moreover, even the material entities with which we perform this service are not considered within their own context and given their own individual significance. Instead, they are regarded merely as instruments through which G-d’s will can be carried out.

In the *sichah* that follows, the Rebbe uses the episode of the spies Moshe sent to survey *Eretz Yisrael* to clarify these two approaches. He also describes an option that enables us to combine the two approaches in one motif, using a commitment that transcends logic and reason to mold and guide our thinking processes so that they are wholly aligned with His purpose and will. Following this approach enables one to reach true intellect – a genuine perception of the truth.

Becoming More Than Oneself

Who Initiated the Mission?

1. Interpreting the phrase,¹ “At your [discretion], send out men,” our Sages comment² that the words *shelech lecha* imply, “based on your judgment.”³ That is, G-d left the decision whether to send spies to Moshe’s choice, telling him, “I am not commanding you.”⁴

Clarification is necessary: Moshe was G-d’s faithful servant.⁵ Clearly then, Moshe’s decision to send spies accorded with that of his Master, G-d, as the Torah affirms,⁶ “Moshe sent them... according to the word of G-d,” i.e., with Divine consent.⁷ Thus, sending the spies in and of itself was a good and desirable act.⁸

In that vein, *Ramban*⁹ explains that the ordinary manner in which one conquers a land is first to send spies to investigate what is the best and easiest manner to accomplish that objective. Therefore, since “one should not rely on miracles”¹⁰ and it was necessary to prepare for war in an ordinary manner, Moshe agreed to the people’s request to send spies.

This raises a question: Why did G-d leave

א. אויפן פסוק “שִׁלַּח לְךָ אַנְשִׁים” זאגן חז”ל “שִׁלַּח לְךָ - לְדַעְתָּךְ”, אז דער שילוח המרגלים איז געווען אפהענגיק אין דעתו של משה, אבער “אני איני מצוה אותך”.

דארף מען פארשטיין:

משה רבינו איז דאך געווען אן עבד נאמן פון אויבערשטן.¹ איז דערפון פארשטאנדיק, אז דאס וואס דעתו של משה איז געווען צו שיקן די מרגלים, איז עס דערפאר וואס אזוי איז געווען דעתו של אדוני (דעם אויבערשטן). און ווי דער פסוק איז מעיד “וַיִּשְׁלַח אֹתָם מֹשֶׁה גֹ' עַל פִּי ה'” - ברשותו של הקדוש ברוך הוא. הייסט עס, אז דער ענין פון שילוח המרגלים (מצד עצמו) איז א דבר טוב ורצוי,

[און ווי דער רמב”ן איז מבאר, אז דער דרך הרגיל פון אייננעמען א לאנד איז דורך שיקן פריער מרגלים צו אויסגעפינען וואס עס איז דער בעסטער און גרינגסטער וועג “לכבוש את הארץ”, און וויבאלד אז אין סומכין על הנס און מען דארף זיך גרייטן למלחמה בדרך הטבע - האט משה רבינו מסכים געווען צו שיקן די מרגלים].

איז ניט פארשטאנדיק: פארוואס האט דער

1. *Bamidbar* 13:2. Our translation follows the interpretation of our Sages and *Rashi* mentioned in the main text.

2. *Sotah* 34b. A similar interpretation is found in *Midrash Tanchuma, Shelach*, at the end of sec. 5; *Bamidbar Rabbah* 16:8, and is cited by *Rashi* in his commentary on the verse.

3. This (לדעתך) is the wording in the citation of the passage in *Ein Yaakov, Rashi's* commentary on the Torah, *et al.* The standard text of the Talmud reads “based on your judgment (מדעתך),” and the version in *Midrash Tanchuma* and *Bamidbar Rabbah*, reads “for yourself.”

4. *Rashi, Sotah, loc. cit.*, and, similarly, in his commentary on the

Torah on this verse.

5. See *Bamidbar* 12:7.

6. *Ibid.* 13:3.

7. *Rashi* on the above verse.

8. See also *Or HaChayim, Bamidbar*, 13:2.

9. *Ramban, Bamidbar, ibid.*

10. See *Kiddushin* 39b.

the matter entirely to Moshe's discretion and not initially deliver such a command Himself?

Another point requires clarification: *Rashi*¹¹ states that the spies were worthy individuals at the time Moshe sent them. How could it be otherwise? If Moshe chose them, not only were they worthy, but they were the most suited for this particular mission. If so, how is it possible that they underwent such a drastic change, from one extreme to the other. Not only did they not carry out the mission as they were supposed to; they brought about a tragedy whose effects would continue to be felt for ensuing generations of the Jewish people.¹²

How Valuable Was the Information Gleaned?

The above issues can be clarified by explaining that, as a whole, the mission on which the spies were sent had two goals:

a) To discover particular points of information relevant to the conquest of the land, as it is written,¹³ "You shall see... the people who inhabit it, are they strong..., are they few..., do they dwell in open encampments or in fortified cities?"

b) To discover particulars regarding the land itself, as it is written,¹⁴ "Is it good..., is it abundant?"

The second goal was so crucial to their mission that Moshe commanded them,¹⁵ "Be courageous and take from the fruit of the land." Although taking this fruit would endanger them – because it could expose them as spies¹⁶ –

אויבערשטער דאס תולדה געווען אין דעם של משה, און גיט אליין מלכתחלה אנגעזאגט אויף דעם?

אויך דאך מען פארשטיין:

בנוגע די מרגלים זאגט רש"י "אותה שעה כשרים היו". און ווי פארשטאנדיק אויך בשלל הפשוט, אז אויב משה רבינו האט זיי אליין אויסגעקליבן, זיינען זיי געווען (ניט נאר "כשרים" בכלל, נאר) די אמבעסטן צוגעפאסטע פאר דער דאזיקער שליחות.

איז ווי קומט עס, אז ביי זיי איז געווארן אזא גרויסער שינוי, מן הקצה אל הקצה, אז ניט נאר האבן זיי די שליחות גיט דורכגעפירט כדבעי, נאר זיי האבן דורך דעם געבראכט אויף אידן א "בכיה לדורות"?

ב. וועט מען דאס פארשטיין בהקדם הביאור אין דעם וואס מען געפינט, אז די שליחות איז (בכללות) באשטאנען פון צוויי ענינים:

א) צו אויסגעפינען די פרטים וועלכע זיינען נוגע צו דעם כיבוש הארץ - "וראיתם גו' החזק גו' המעט גו' הבמחנים גו'".¹⁷

ב) צו אויסגעפינען די פרטים וועגן דער לאנד גופא - "הטובה היא גו' השמנה היא גו'".¹⁸ און עד כדי כך איז געווען נוגע אט דער (צווייטער) טייל פון זייער שליחות, אז משה האט זיי אנגעזאגט "והחתתם ולקחתם מפרי הארץ": אף על פי אז דורך מיטנעמען "מפרי הארץ" שטעלן זיי זיך איין אין סכנה (אז מ'וועט קענען דערקענען אז זיי זיינען מרגלים), זאלן זיי,

11. *Rashi*, *Bamidbar* 13:3. The source is in *Midrash Tanchuma*, *Selach*, sec. 4; *Bamidbar Rabbah* 16:5; *Zohar*, Vol. III, p. 158a.

12. See *Taanis* 29a, which states that the spies brought about "weeping for generations."

13. *Bamidbar* 13:18-19.

14. *Ibid.* 13:19-20.

15. *Ibid.* 13:20.

16. *Ramban*, *Seforno* on this verse.

nevertheless, Moshe instructed them to act courageously and strive to bring back samples of the land's produce.

This is problematic. G-d had already told the Jewish people that *Eretz Yisrael* is “a good and prosperous land... a land flowing with milk and honey.”¹⁷ Since Jews are inherently “believers, the descendants of believers,”¹⁸ certainly, they trusted G-d's word. Moreover, in this instance, faith and trust were not necessary. Surely, having dwelled in Egypt, not far from *Eretz Yisrael*, the Jews were aware of the type of land it was.¹⁹ Even so, this knowledge and trust is not comparable to actually seeing the produce of the land. Bringing back the fruit and giving the Jews the opportunity to actually see the land's goodness would call forth great joy and motivate them to gladly ascend to *Eretz Yisrael*,²⁰ for, as our Sages state,²¹ hearing is not comparable to actually seeing. Nevertheless, was this purpose necessary enough to endanger the lives of the spies?

פונדעס טוועגן, זיך שטארקן און אנשטרענגען און ברענגען “מפרי הארץ.”

איז ניט גלאטיק: אמת טאקע אז אינה דומה ראיה לשמיעה^ט, און דעריבער, ניט קוקנדיק וואס דער אויבערשטער האט שוין דערציילט אידן אז ארץ ישראל איז אן “ארץ טובה ורחבה גו’ ארץ זבת חלב ודבש”^{טז} און אידן זיינען דאך “מאמינים בני מאמינים”^{טז} [ובפרט אז מען דארף דערפיי ניט אנקומען צו אמונה, ווארום זיכער האבן “הדרים במצרים” געוואוסט וואס עס טוט זיך אין ארץ ישראל^{טז}] - קומט עס אבער ניט צו ראית פירות הארץ, וואס וואלט גורם געווען ביי אידן א שמחה יתירה (“לעלות שם בשמחה”^{טז}),

פונדעס טוועגן, צי דען איז דאס אזוי נויטיק, ביז צו איינשטעלן איבער דעם די לעבנס פון די מרגלים!?

Two Complementary Motifs

3. To offer an explanation that helps clarify the above matters: The foundation of the observance of the Torah is complete and utter acceptance of G-d's will, as reflected in the Jews' promise,²² *Naaseh venishma*, “We will do and we will listen.” The promise, “we will do” precedes “we will listen,”²³ implying an unreserved commitment to do whatever G-d commands. Nevertheless, “we will do” alone is not sufficient; “we will listen (*nishma*),” must follow.²⁴ As suggested by the verse,²⁵

ג. איינער פון די ביאורים אין דעם:

הגם אז דער יסוד פון קיום התורה איז הקדמת נעשה לנשמע, אף על פי כן איז “נעשה” אליין ניט מספיק, נאר עס מוז אויך זיין (נאכן “נעשה”) “ונשמע”^{כא} - מלשון הבנה (כמו: דבר

17. *Shmos* 3:8, et al.

18. *Shabbos* 97a.

19. See *Ramban* on *Bamidbar* 13:2, mentioned above in the main text.

20. *Ramban*, loc. cit.

21. See *Mechilta*, *Shmos* 19:9.

22. *Shmos* 24:7.

23. See *Shabbos* 88a.

24. This is one of the explanations why the commitment the Jews made by saying (*Shmos* 24:3), “All the words that G-d has spoken we will do (*naaseh*),” was not sufficient and, to show their complete willingness to accept the Torah, they had to add the commitment, *Naaseh venishma*,

“We will do and we will listen.”

25. I *Shmuel* 3:9-10. The prooftext shows that the verb *shema* implies not only hearing, but also listening and understanding. See also *Bereishis* 42:2 and *Rashi's* commentary, “They did not know that Yosef understood.”

“Speak, because your servant is listening (*shomei’a*),” *nishma* can also be interpreted as meaning, “We will understand.” Implied is that our commitment to G-d must include not only unreserved allegiance (“we will do”), but also an effort to understand (“we will listen”).

Similar concepts apply with regard to the Jews’ entry into *Eretz Yisrael*. G-d promised them that it was “a good and prosperous land.” However, G-d also desired that the Jews see and appreciate the good of *Eretz Yisrael* according to their own understanding.

Therefore, Moshe instructed the spies to bring back some of the fruit of the land. He intended that, after seeing the fruit, the Jews’ desire to enter *Eretz Yisrael* would not only be motivated by G-d’s command and their commitment to carry out His will (*naaseh*), but would also come from their own perception (*nishmah*) – i.e., they would appreciate that one should desire to enter *Eretz Yisrael* because it is the true “good and prosperous land.”

The same motif applies regarding the first goal of their mission – to discover the best way to conquer *Eretz Yisrael*. The intent was that they should perceive with their own minds that “we can surely overcome it.”²⁶

For that very reason, G-d did not command that spies be sent. Instead, He told Moshe that it depended on his judgment. Since the spies were sent so that the Jews would appreciate the positive value of entering *Eretz Yisrael* according to their own understanding (i.e., following the motif of *nishma*), it was necessary that the decision to send spies come from Moshe’s judgment itself; they should be sent because this is what logic called for, not only because of a Divine command (i.e., following only the motif of *naaseh*).

כי שומע עבדך²⁷).

און אזוי איז דאס אויך בשייכות צו כניסה לארץ ישראל: דער אויבערשטער האט טאקע געזאגט אידן אז זי איז אן ארץ טובה ורחבה גו' - אבער דער אויבערשטער וויל אז אידן זאלן איינזען דעם גוטס פון ארץ ישראל אויך בשכלם הם.

און דעריבער האט משה רבינו געהייסן ברענגען מפרי הארץ, כדי אז דער רצון פון אידן צו גיין קיין ארץ ישראל זאל זיין (ניט נאר ווייל אזוי האט דער אויבערשטער געהייסן ובמילא פאלגן זיי דעם ציווי ה' (נעשה) - נאר) אויך מצד זיי אליין, זיי פארשטייען אז מ'דארף וועלן גיין קיין ארץ ישראל, ווייל זי איז די אמת'ע ארץ טובה ורחבה.

און די זעלבע זאך איז בנוגע דעם (ערשטן) טייל פון זייער שליוח - צו אויסגעפינען אין וועלכן וועג מ'זאל כובש זיין ארץ ישראל, אז די פונה דערביי איז געווען אז אידן זאלן איינזען בשכלם ווי "כול נוכל לה"²⁸.

און דאס איז אויך דער טעם פארן וואס דער אויבערשטער האט ניט אנגעזאגט אויף שליוח המרגלים, נאר "שלח לה" - קדנתיך. היות אז דער מקון פון שליוח המרגלים איז צו אויפטאן ביי אידן דעם "נשמע" בנוגע דער כניסה לארץ, איז דעריבער אויך דער שליוח גופא געקומען אין אן אופן פון "קדנתיך" - אז מען טוט עס ווייל אזוי דארף זיין מצד דעת (און ניט בלויז אין אן אופן פון "נעשה"), ווייל "אני מצוה לה".

26. Bamidbar 13:30.

When an Addition Detracts

4. On this basis, we can also understand how it was possible for the spies chosen by Moshe – who initially were worthy – to make such a severe mistake to the extent that they asserted,²⁷ “We cannot ascend.”

Since the mission on which they were sent involved the dimension of *nishmah*, i.e., clarifying the manner in which the Jewish people would enter *Eretz Yisrael* according to human understanding, there was a possibility for them to err in their logic and reckoning.

After all, everything the spies said about *Eretz Yisrael* and its inhabitants – “its inhabitants are fierce,”²⁸ and “we saw the descendants of the giants”²⁹ – was true.³⁰ Furthermore, even their conclusion, “We cannot ascend” – that it would be impossible to conquer *Eretz Yisrael* by natural means – can be logically understood. Thus, according to their perception, the spies had faithfully carried out the mission on which they were sent.

What then was their mistake? In addition to collecting information, they added a conclusion: “We cannot ascend.” That addition overstepped the scope of their mission. Moshe never asked them to determine whether it would be possible to conquer *Eretz Yisrael*. He sent them merely to find out the easiest way that *Eretz Yisrael* could be conquered.

Indeed, the very fact that Moshe sent them to spy out the land and clarify the manner in which it could best be conquered was proof that it was possible to do so, even according to the rules of nature.³¹ For if the entry into *Eretz*

ד. דערמיט וועט מען אויך פארשטיין ווי אזוי די מרגלים - וואס “אותה שעה כשרים היו” - האבן געקענט אזוי דורכפאלן, ביז צו זאגן “לא נוכל לעלות”²⁷:

וויבאלד אז דער ענין השליחות איז געווען - דער “נשמע”, צו אויספארשן די זאך פון כניסה לארץ על פי שכל, האט דעריבער געקענט ביי זיי ווערן א טעות אין שיקול הדעת

- ווארום אלץ וואס די מרגלים האבן געזאגט וועגן ארץ ישראל והיושבים בה - “עו העם . . וגם ילדי הענק גו”²⁸ - איז דאך געווען אמת²⁹. און אויך זייער מסקנה, אז “לא נוכל לעלות” (על פי טבע קען מען ניט כובש זיין ארץ ישראל) האט אן ארשט אין שכל.

קומט אויס, אז די מרגלים האבן (לדעתם) מקיים געווען די שליחות אויף וועלכער זיי זיינען געשיקט געווארן.

דער טעות זייערער איז באשטאנען אין דעם, וואס זיי האבן (בכלל) מוסרף געווען א מסקנה, “לא נוכל לעלות”: משה רבינו האט ביי זיי מלכתחלה ניט געפרעגט צי מען קען אייננעמען ארץ ישראל אדער ניט. ער האט זיי בלויז געשיקט צו אויסגעפינען ווי אזוי איז לייכטער איר צו כובש זיין;

ואדרבה: פון דעם גופא וואס משה האט זיי געשיקט לתור את הארץ, אויסצופארשן ווי צו כובש זיין ארץ ישראל, איז געווען א הוכחה, אז “יכול נוכל לה” אויך בדרך הטבע³¹,

[ווייל אויב די כניסה לארץ איז

27. Ibid. 13:31.

28. Ibid. 13:28.

29. Ibid. 13:28. See also *ibid* 13:32-33.

30. See Ramban, *loc. cit.*; *Likkutei Sichos*, Vol. 18, p. 142ff.

31. Calev answered the spies (*Bamidbar* 13:30), *aleh naaleh* (“We

can surely ascend”) – repeating the verb *aleh* – which led *Rashi* to interpret his words as meaning, “We will ascend even to the heavens,” i.e., he

Yisrael could only be accomplished via miracles, above nature, there would have been no reason to send spies. Thus, by making known the conclusion they reached, “We cannot ascend,” not only did the spies overstep their mission, they acted contrary to its goal.

What Do We Learn From the Story?

5. The word *Torah* shares the same root letters as the word *horaah*, “instruction.”³² Hence, it is understood that the Torah contains a lesson to safeguard us from making the mistake that the spies made.

What is it teaching us? According to Jewish custom, the name of the Torah reading is *Shelach*,³³ a word which shares the same root letters as the word *shlichus*, “mission.” A Jew must know that even when he is involved in Divine service according to the motif of *nishma* – understanding things intellectually and acting according to his own discretion – he must always remember that he is acting as a *shliach* of Moshe. His motivation should not be that he desires to understand the matter at hand, but that it is G-d’s will for him to do so.³⁴

When a *shliach* takes such an approach, he can rest assured that he will carry out G-d’s will not only according to the motif of *naaseh*, but also according to the motif of *nishma*. He can be assured

באופן נסי, האט דאך ניט קיין ארט דער ענין פון שיקן מרגלים].

קומט אויס, אז זייער זאגן “לא נוכל לעלות” איז ניט נאר א הוספה אויף דער שליחות, נאר נאכמער - ס’איז היפף השליחות.

ה. תורה איז מלשון הוראה^כ. איז דערפון פארשטאנדיק, אז אין תורה איז אויף פאראן די אנווייזונג ווי זיך צו באווארענען פון טעות המרגלים.

וואס איז די עצה?

דער שם הסדרה (לויט מנהג ישראל) איז “שלח”^{כט}, מלשון שליחות.

א איד דארף וויסן, אז אויך ווען ער פארנעמט זיך מיט דער עבודה פון “נשמע”, פארשטיין בשכלו, “לדעתך” - דארף ער כסדר געדענקען אז ער טוט עס אלס א שליח פון משה - ניט ווייל אים ווילט זיך פארשטיין די זאך, נאר ווייל אזוי איז דער רצון העליון.

און דעמולט איז מען באווארנט ניט נאר מיט דעם “נעשה” נאר אויך מיט דעם “נשמע” - דאס פארזיכערט אז

was telling the Jewish people that they need not feel dependent on natural circumstances, because G-d can bring – and had in the past brought – them success that transcended nature. (See *Rashi’s* statement there that Calev mentioned the miracles such as the splitting of the sea, etc. See *Likkutei Sichos*, Vol. 8, p. 88ff., where this commentary of *Rashi* is explained.)

Calev was replying to the claim of the other spies that, according to the natural order, it would be impossible to ascend to *Eretz Yisrael*.

Rather than debate them concerning this point at that juncture, Calev was saying, “Even if your words are true, we can surely ascend... because we can surely overcome,” since we can rely on G-d’s help which transcends nature.

32. *Zohar*, Vol. III, p. 53b.

33. *Rambam*, *Seder Tefilos lichol HaShanah*, refers to the *parshah* as *Shelach Lecha*.

34. To clarify this concept slightly: A person’s judgment is often subjective; he understands things according to

his own tendencies, while a person with different tendencies will see the subject differently. However, ultimately, the nature of intellect is to try to see things objectively – to understand a matter for what it is, not the way the person would like it to be. When a person functions as a *shliach*, he takes himself out of the picture and acts on behalf of the one who sent him. This empowers him to rise above his subjectivity and see things objectively.

that his understanding will be genuine and he will arrive at the true conclusions.

Knowledge and understanding involve objectively appreciating the true nature of the concepts involved. This requires stepping beyond one's ordinary way of thinking; it is necessary to negate all one's natural tendencies and focus objectively on the matter that one desires to understand.

When a person is involved in abstract thought, but remains motivated by his own pleasure and desire, it is possible for his thinking to be affected by his natural tendencies to the extent that he seeks to adapt reality to his own preconception.

This propensity leads to an expanded interpretation of the concept of bribery, concerning which the Torah says,³⁵ "A bribe blinds the eyes of the wise and warps the words of the righteous." On the surface, this verse is difficult to comprehend. Since the Torah of truth describes the subjects of the verse as wise and righteous, certainly, these are true descriptions. If so, how could such a person possibly take a bribe?

However, the concept of a bribe includes not only taking money or something similar and telling a blatant lie because of the gift, but also failing to think about the situation in an objective and honest way and, instead, thinking about oneself and one's own feelings and leanings.³⁶ When a person approaches a situation in such a manner, there is no way he can appreciate it as it truly is, i.e., gain a genuine and objective appreciation of the concept at hand.

This is the reason for the error of the spies and the drastic decline they underwent. They lacked the *bittul* to Moshe to the degree that it would govern the functioning of their thought

דער שכל וועט זיין א שכל אמייתי און קומען צו דער מסקנה אמייתית.

די נאך פון שכל איז - צו אויסגעפינען ווי דער מושכל איז לאמייתתו. מען דארף מבטל זיין אלע אייגענע נטיות וכו', און זיך צוטראגן צו דער נאך וואס מען וויל פארשטיין.

בשעת איינער טוט אין אן ענין בשכלו צוליב זיין אייגענעם געשמאק וכו', דעמולט איז רעכט, אז עס זאלן זיך אריינמישן די אייגענע נטיות וכו', ביז אז ער וועט פראוון "צופאסן" די מציאות צו זיין דיעה.

וואס דאס איז איינער פון די ביאורים אין ענין השוחד, וואס תורה זאגט אז "השוחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים". דלכאורה:

וויבאלד אז תורת אמת איז מעיד אז עס רעדט זיך וועגן "חכמים" און "צדיקים", זיינען זיי דאך חכמים און צדיקים אמיתיים. היינט ווי קומט עס אז זיי זאלן מלכתחלה נעמען שוחד?

נאר - ווייל דער ענין השוחד איז (ניט) נאר וואס מען נעמט געלט (וכיוצא בזה) און דערפאר וועט מען זאגן אן אפענעם שקר, נאר) - וואס מען טראכט ניט וועגן דער מציאות ווי זי איז, נאר מען טראכט וועגן זיך און דער אייגענער מציאות לא. וואס דעמולט קען מען ניט האבן קיין הבנה אמיתית אין דעם מושכל, ווי ער איז באמת.

און דאס איז געווען די סיבה פון דער (טעות ו)נפילה פון די מרגלים: ביי זיי האט געפעלט אין דעם ביטול צו משה רבינו אין אן אופן אז דאס זאל דערהערט ווערן אויך בשעת זיי זיינען פארנומען

35. Devarim 16:19.

36. Note Sefer HaMaamarim 5670, p. 106.

processes when they were involved in the motif of *nishma*, exploring *Eretz Yisrael* with the intent of understanding the best and most effective way of conquering it. Since they felt – and were controlled by – their individual self-concern, seeing “the *nefilim*,³⁷ the descendants of the giants”³⁸ caused them to be overcome by terror to the extent that they said, “We were like grasshoppers in our own eyes.”³⁸ This – the fear they felt – was the bribe which blinded their minds to the point that they declared, “We cannot ascend.”

However, when one is aware that he is a *shliach*, he must adapt the way his mind works so that it be aligned with the thinking process of the one who sent him, as our Sages state,³⁹ “A person’s *shliach* is identified with him – the one who sent him.” A *shliach* is not his own person, but is entirely identified with the sender.⁴⁰

How much more so is the above true when one is serving as the *shliach* of Moshe, for Moshe is identified with the attribute of truth.⁴¹ When acting as Moshe’s *shliach*, one remains continually connected with Moshe – the attribute of truth – and he never separates himself from him. At all times, he does not think of himself, but rather is constantly aware that he is carrying out Moshe’s *shlichus*.

In this way, he will not be subject to bribery and, as a matter of course, will carry out the *shlichus* to survey the land – a mission that requires genuine and honest discernment and understanding – in a consummate manner. This will lead him to declare,⁴² “The land which G-d our L-rd is giving us is good.” Following this approach will then enable

מיט אן ענין פון “וּנְשָׁמָע”, לתור את הארץ.

און וויבאלד אז זיי האבן “געפילט” זייער מציאות, דעריבער האט די ראית “הנפילים בני הענק” געווארפן אויף זיי א פחד ביז “ונהי בעינינו כחגבים”^ל, און דאס איז געווארן אן ענין פון שוחד וואס האט מטה געווען זייער שכל, ביז צו זאגן “לא נוכל לעלות”.

בשעת אבער מען געדענקט אז מ'איז א שליח (“שלח”), וואס שלוחו של אדם כמותו^ל – א שליח האט ניט קיין אייגענע מציאות נאר זיין גאנצע מציאות איז די מציאות המשלח^ל,

און אין דערויף גופא, איז מען שלוחו של משה, וואס משה רבינו איז מדת האמת^ל: מען בלייבט צוגעבונדן צו משה רבינו (מדת האמת) און מען טרעט פון אים ניט אפ; מען טראכט די גאנצע צייט (ניט וועגן זיך, נאר) אז מען גייט אין משה רבינו'ס שליחות,

דעמאלט ווערט מען ניט משוחד, ובמילא פירט מען אויס די שליחות פון לתור את הארץ (וואס פאדערט א שכל והבנה אמיתית) בשלימות, און מען זאגט^ל “טובה הארץ אשר ה' אלקינו נותן לנו”,

און דאס ברענגט דערנאך דעם

37. The term *nefilim* refers to “giants who fell (*noflu*) from heaven in the primeval eras of existence (*Rashi*, *Bamidbar* 13:33.)

38. *Bamidbar* 13:33.

39. The Mishnah, *Berachos* 34b. Note the sources mentioned there.

40. See the elaborate explanation

of three conceptions of *shlichus* at the beginning of Rav Yosef Engel's *Lekach Tov*. See also *Likkutei Sichos*, Vol. 22, p. 161.

41. See *Sanhedrin* 111a, which states that Moshe “perceived the attribute of truth.” See also *Shmos Rabbah* 5:10, *et al.*

42. *Devarim* 1:25. Significantly, when relating the narrative of the spies there, Moshe only mentions the words of Yehoshua and Calev and does not mention the negative words of the other spies. See *Sichas Motzaei Shabbos Parshas Shelach*, 5739 (*Sichos Kodesh* 5739, Vol. 3, p. 205).

(משיחת ש"פ שלח תשל"ג)

א	סוטה לד, ריש ע"ב. ועל דרך זה בתנחומא פרשתנו ה (בסופו). במדבר רבה פט"ז, ת, הועתק בפירוש רש"י על התורה על הפסוק.	יג	שם, כ.	הים כו'. נתבאר בלקו"ש ח"ח ע' 88 ואילך, למעלה מן הטבע - הוא רק לפי דבריהם שעל פי טבע "לא נוכל לעלות", שלו יהא כדבריהם "עלה נעלה גו' יכול נוכל לה".
ב	כן הוא בעין יעקב, פירוש רש"י על התורה ועוד. ובגמרא לפנינו "מדעתך". ובתנחומא ובמדבר רבה שם: לעצמך.	יז	שבת צז, א.	כח) זהר ח"ג נג, ב.
ג	רש"י סוטה שם. ועל דרך זה בפירושו על התורה על הפסוק.	יח	ראה רמב"ן ריש פרשתנו הנ"ל בפנים.	כט) וברמב"ם (סדר תפלות לכל השנה) - שלח לך.
ד	ראה בהעלותך יב, ז.	יט	לשון הרמב"ן שם.	ל) שופטים טז, יט.
ה	פרשתנו יג, ג.	כ	ראה שבת פח, א.	לא) עיין סה"מ עת"ר ע' קו.
ו	רש"י על הפסוק.	כא	וזהו אחד מהביאורים בזה שלא הספיקה אמירת "נעשה" (משפטים כד, ג), והוצרכה להיות עוד אמירה "נעשה ונשמע" (שם, ז).	לב) פרשתנו יג, לג.
ז	ראה גם אור החיים ריש פרשתנו.	כב	שמואל"א ג, ט"ז.	לג) ברכות לד, ב (במשנה). ושם נסמן.
ח	ריש פרשתנו.	כג	פרשתנו יג, ל.	לד) ראה בארוכה לקח טוב (להר" יוסף ענגל) בתחלתו - ג' האופנים בשליחות. לקו"ש חכ"ב ע' 161.
ט	פרשתנו יג, ג. ומקורו בתנחומא פרשתנו ד. במדבר רבה פט"ז, ה, זהר ח"ג קנח, סע"א.	כד	שם, לא.	לה) ראה סנהדרין קיא, א: מדת אמת ראה. שמות רבה פ"ח, י. ועוד.
י	תענית כט, א.	כה	שם, כח. וכן שם לבי"ג.	לו) דברים א, כה. ולהעיר שלא הוזכרו שם דברי (שאר) המרגלים. וראה שיחת מוצאי ש"פ שלח תשל"ט.
יא	פרשתנו שם, יח"ט.	כו	ראה רמב"ן שם. לקו"ש חלק י"ח ע' 142 ואילך.	לז) ראה יב, כ. שופטים יט, ח.
יב	שם, יט"כ.	כז	ומה שנהג כלב (שם, ל) "עלה נעלה" - "אפילו בשמים כו" (רש"י שם. וראה רש"י שם לפני זה: קרע לנו את	

SICHOS IN ENGLISH